

— — — — —
 Ale kiedyś o smętnych losach zadumany
 Mojej biednej Ojczyzny — przyzna, kto szlachetny,
 Że płaszcz na moim duchu był krwią zszargany
 I obietnicami majowemi jeno świetny!

— — — — —
 Niech przyjaciele moi w nocy się zgromadzą
 I puste serce moje spalą w ałoesie
 I do panopticum niech zaraz je oddadzą,
 A niechaj je Sławek, Koc i Wieniawa odniesie!

— — — — —
 Niech przyjaciele moi siądą przy pucharze
 I zapijają mój pogrzeb — oraz własną biedę!
 Jeśli będę duchem — to im się pokażę
 I wpierw niż Zagórski z łaźni — przyjdę!

— — — — —
 Lecz zaklinam — niech moi nie tracą nadziei
 I prasie opornej niech włożą kaganiec!
 A gdy trzeba, po teki idą pokolei,
 I walczą, by Obwiepolu zdobyć szaniec!

— — — — —
 Co do mnie — ja zostawiam ogromną tu drużbę
 Tych, co mogli naginać sumienia i czoła,
 Posadami im bowiem płaciłam za służbę,
 Lecz ludzi idei nie miałam w nich zgola!

— — — — —
 Kto drugi tak bez woli Narodu się zgodzi
 Iść... taką obojętność, jak ja, mieć dla Sprawy!
 Dziś w obozie narodowym są wszyscy młodzi
 I oni powiodą Polskę w Jutro sławy!

— — — — —
 Zostawiam śledztwa umorzone i mrok tajemnicy,
 Wyda kiedyś na mnie wyrok historia surowa —
 Zostanie krew, przelana w murach stolicy,
 Bo idei nie mam — ja, sanacja majowa!

— — — — —
 Zaległa cisza milczenia. Słysząc ciężkie west-
 chnienia. Zmartwieli dygnitarze. Bładość powlokła im
 twarze. Wszyscy z rękoma na uszach... dech im za-
 parło w duszach. „To ich Lęk i Strach tak wziął... po-
 słyszeli ducha głos... rozpiął się nad nimi Los.”

— — — — —
 Zo. Gołębiowska.